

Облак

Harmon

Једног шопот рече Јана изви се један ошарак и по
так се кренуо међу лаво и весело го ведро, и право виса
ушито се невој крају, где је шума и ошара нашла
пото пуке и шуме.
Побавиш до високој гурини гледао је ошарак доле,
погледом своје отавава,
једва ју,

Привајзх по високот турини гледао је облак доре,
како јадни вуци у зноју свога мисла ^{у носу} ~~у носу~~ ^{на} ~~на~~ ^{на} кривта једва ју,
док он тоје саче и енади и ушнџа, ^{на} ~~на~~ ^{на} кривта једва ју,
сеахот повеаза
"де" бописи он," ала јут волео, да пору што бомот
да ит пору "јуде" онаквџи, друту
и шедте нагојџи.

док он је са њом и њеним
одећом, погледом, али
"Ох", помисли он, "ако јуте волео, да поглед
и једним зрком, да и поглед "Јуде" опаким, други
рачунати, да поглед гласне нахрани, неће напосле
У час је "гласно" за часом, а опраћак је долази
у часу, расла је и "Јуде" и "Јуде",

Ал доде на земји остана се све ветра нега, утне је
векло у теме са свом нестатом; буди су букари од туче, - а
све давава, радни се појави; ситотија не поже живећи дес рада.

Но ти пољетио дотоме оги к небу, као да буљашу:
 "Не дај нам да пропаднемо!
 "Хоту, хоту, — ја ћу вам помоћ, — пере облак, как се
 поје сунчање са своје висине."
 Ал у и сити пах сити се, шта је то, кад је још дуо у
 поретом забварају свом, — гур је, да облаке сјах утиснути, кад
 се земљи гудиле.
 Он се пало побува, та га тисах устопа, — но дру
 застаде, как се на једно одури: "Помоћ! невољница, а
 /

И он полен
"Не дај нам да пропаднемо!
"Хоту, хоту, — ја ту вам постој, — рече облак, пак се
поре соучината са своје висине.
А у исти мах сепи се, шта је ту, кад је још дуо у
порекот забварају свом, — туз к, да облаке свој унисути, кад
е зетви придише.
И он се ~~по~~ позува, а та тисаа ускотеша, — то дру
засаде пак се на једно одури: "Постојте невољницима, а

Са мном иша југо да југо
 Шта га је намера направила огорчно великим ујатима.
~~Види~~ Он је најје на поштом да у седи носи поштом
 пошти. Као неки Божији посланик леддијаше он над овим
 крајем, ширети са поштом краја своја над њим.
 Његова велика и веном Југа је тако, да засрећеш
 буди и животиње, и травке, ба и највећа дрвета сагину
 се пред њим, - ал ипак остаху сви, да и он поже јути
 доброг вору

"Ја ћу ит пошти!" - понављаше облак. Јовов са
 и ујат за чету поштом буди.
 Звезда га је вола свега прогнурала. Отапила је
 нека виша светлост. У њему се тирах промови, где
 ал још силније ратви се у њему нека де крајна будав
 и поштом вави, - и благодетна дажда ит се и све југа Његова.
 Шта је дажда Југа Његово дело, даданак Његова животи,
 Његова стра, коју је радо дочекао.
 Над њим крајем, који је сад дажду пописао и новим
 животи и животи расиром се сјајна дуга од најкраснијих Југа;
 то је Југо последњи поздрав неседиме, поштом вави будави.
 Наскоро, пак се и дуга итуди, ал благодет данашњег дана
 остаде дуга, дагосивана целе године.

АРХИВА
 ЈОЦЕ ВУЈИЋА
 Бр. 1107
 * У СЕНТИ *

МФ 3022